

STEFAN ZWEIG

UNA BODA A LIÓ
I ALTRES RELATS

TRADUCCIÓ DE L'ALEMANY
DE TIANA PUIG

BARCELONA 2020

QUADERNS CREMA

TÍTOL ORIGINAL *Die Hochzeit von Lyon / Ein Mensch,
den man nicht vergisst / Zwei Einsame / Die Wanderung*

Publicat per

QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 636 956
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© de *Die Hochzeit von Lyon und andere Erzählungen*,
1927 by Atrium Press Ltd.

© de «Ein Mensch, den man nicht vergisst», 1946 by Atrium Press Ltd.

© de «Zwei Einsame», 1901 by Atrium Press Ltd.

© de «Die Wanderung», 1902 by Atrium Press Ltd.

All rights controlled by Atrium Press London

Aquest llibre ha estat negociat a través d'International Editors' Co.

Agencia Literaria

© de la traducció, 2020 by Tiana Puig i Soler

© d'aquesta edició, 2020 by Quaderns Crema, S. A.

Drets exclusius d'edició en llengua catalana:
Quaderns Crema, S. A.

Il·lustració de la coberta de Leonard Beard

ISBN: 978-84-7727-618-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 2612-2020

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *febrer de 2020*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

Una boda a Lió, 7

El camí, 31

Un home que no s'oblida, 47

Dos solitaris, 61

UNA BODA A LIÓ

El 12 de novembre de 1793 Barère va promulgar a la Convenció Nacional francesa un decret funest contra la traïdora ciutat de Lió, que per fi havia estat abatuda. L'edicte acabava amb aquestes paraules lapidàries: «Lió ha fet la guerra a la llibertat. Lió ja no existeix». S'hi decretava que tots els edificis de la ciutat rebel fossin enderrocats, i els monuments, reduïts a cendres; fins i tot el nom havia de desaparèixer. A la Convenció li va tremolar el pols vuit dies abans d'aprovar la completa destrucció de la segona ciutat més gran de França, i fins i tot després d'haver signat el decret, el diputat Couthon, convençut de la conformitat secreta de Robespierre, va executar aquella ordre erostràtica amb indolència. Per mirar de guardar les aparences, va congregat el poble amb gran pompa a la plaça de Bellecour, on va picar simbòli-

cament les cases que havien de ser enderrocades amb un martell de plata; la pala, però, perforava les esplèndides façanes de la plaça amb indecisió, i el retrò sord de la fulla de la guillotina es feia anar amb conteniment. Alleugerida per aquesta inesperada indulgència, la ciutat, assolada per la guerra civil i per un setge espantós que havia durat mesos, començava a respirar esperançada, quan d'un dia per l'altre aquell tribú humà i vacil·lant va ser destituït i a la Ville-Affranchie—nom que va passar a rebre Lió en els decrets de la República—van aparèixer Collot d'Herbois i Fouché guarnits amb la banda dels Representants en missió. I de la nit al dia, el que tan sols es creia un decret patètic d'escarment es va convertir en la crua realitat. «Aquí fins ara no s'ha fet res», denunciava impacient el primer informe dels nous tribuns a la Convenció, amb la finalitat de demostrar el seu ímpetu patriòtic i posar sota sospita els seus tous predecessors. I immediatament van començar les terribles execucions que Fouché, el «*mitrailleur de Lyon*», quan

més tard fou duc d'Òtranto i defensor de tots els principis legítims, no li agradaria que li recordessin.

En comptes de la pala, que derrocava lentament, ara es feien esclatar fileres senceres dels edificis més formidables de la ciutat amb mines de pólvora; en comptes de la guillotina, «poc fiable i deficient», ara eren els afusellaments en massa els que, amb una sola salva de metralla, donaven mort a centenars de condemnats. I cisellada pels esmolats decrets que arribaven diàriament, la justícia va segar incessant com una dalla una colossal garba humana. Ja feia temps que el fort corrent del Roine havia substituït la lenta feina d'amortallar i donar sepultura als cadàvers. També feia temps que no hi havia prou presons per a semblant quantitat de sospitosos, de manera que es van habilitar els soterranis dels edificis públics, les escoles i els convents per allotjar-hi els sentenciats, si bé no per gaire temps, ja que la dalla escapçava a gran velocitat i comptades eren les vegades que un cos escalfava el mateix jaç de palla més d'una nit.

Un dia gèlid d'aquell mes sanguinari, van arrossegar un nou grup de condemnats als soterranis de l'ajuntament, on compartirien aquelles hores tràgicament breus. Al migdia els havien portat un per un davant dels comissaris, que havien determinat el seu destí en el transcurs d'un interrogatori realitzat a tota velocitat. En aquell moment, els seixanta-quatre condemnats, homes i dones, seien enmig d'una gran confusió sota la foscor d'unes voltes baixes que feien pudor de bótes de vi i floridura, i que el foc magre d'una xemeneia situada a la part del davant il·luminava tímidament, més que no pas escalfava. La majoria s'havia estès amb letargia sobre els sacs de palla, mentre d'altres escriuien apressades cartes de comiat sota la llum tremolosa de les espelmes a l'única taula de fusta que hi havia, conscients que la seva vida s'extingiria abans que el guspireig blau de les espelmes d'aquella estança freda. Tanmateix, ningú no alçava la veu, i en aquell silenci glaçat, les explosions sordes de les mines del carrer, seguides de l'esfondrament dels